

HÖGSTA DOMSTOLENS DOM

meddelad i Stockholm den 8 juni 2007

Mål nr

T 4595-06

KLAGANDE

Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag, 502010-9681
106 50 Stockholm

Ombud: Försäkringsjurist UB

MOTPART

TK

Ombud: Advokat IB

SAKEN

Skadestånd

ÖVERKLAGADE AVGÖRANDET

Göta hovrätts dom den 17 oktober 2006 i mål T 1602-05

DOMSLUT

Högsta domstolen fastställer hovrättens domslut.

Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag skall ersätta TK för rättegångskostnader i Högsta domstolen med femtiofemtusenfemhundra-sjuttio (55 570) kr, varav 55 440 kr för ombudsarvode, jämte ränta enligt 6 § räntelagen från dagen för Högsta domstolens dom till dess betalning sker.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN

Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag har yrkat att Högsta domstolen skall lämna TKs talan utan bifall, befria Länsförsäkringar från skyldigheten att betala hans rättegångskostnader i tingsrätten och hovrätten samt förplikta honom att betala bolagets rättegångskostnader i dessa instanser.

TK har bestritt ändring.

Parterna har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader i Högsta domstolen.

DOMSKÄL

TK skadade ryggen i en trafikolycka den 1 november 1996 och har därefter inte kunnat arbeta. Länsförsäkringar bär trafikförsäkringsansvaret för hans personskada. Vid tidpunkten för olyckan var han arbetslös. TK har av Länsförsäkringar yrkat att hans ersättning för förlorad arbetsinkomst för tiden den 15 november 1996 – 31 december 1998 skall beräknas utifrån att han skulle ha arbetat inom byggbranschen i Norge om han inte hade skadats i olyckan.

Frågan i målet är vilket beviskrav som skall ställas på TK för att hans yrkande skall kunna bifallas.

TK har anfört att hans talan skall bifallas om han kan göra sannolikt att han skulle ha haft inkomst från en anställning i Norge om han inte hade skadats, medan Länsförsäkringar har hävdats att TK måste styrka att han som oskadad skulle ha haft en sådan inkomst.

Utgångspunkten för bestämmelserna i 5 kap. skadeståndslagen (1972:207), som på grund av hänvisningen i 9 § trafikskadelagen (1975:1410) är tillämpliga i målet, är att den skadelidande skall försättas i samma ekonomiska situation som om skadan inte alls hade inträffat. Ersättning för inkomstförlust skall alltså i princip motsvara skillnaden mellan den inkomst som den skadelidande sannolikt skulle ha erhållit, om skadan inte hade inträffat, och den inkomst som han eller hon trots skadan faktiskt har uppnått eller kan beräknas uppnå (differensmetoden). (Prop. 1975:12 s. 99 och 103.)

Ersättningen för inkomstförlust delas normalt upp i två olika poster i förhållande till tidpunkten för skadeståndsprövningen, en som avser förfluten tid och en som avser framtiden. Medan inkomstunderlaget för framtiden naturligen måste bygga på antaganden kan underlaget för förfluten tid i allmänhet bestämmas med ledning av den faktiska utvecklingen. Den skadelidandes utsikter till utökade inkomster på grund av befordran eller övergång till annat arbete etc. skall dock beaktas (a. prop. s. 150). I väsentlig utsträckning måste därför inkomstunderlaget även för förfluten tid grunda sig på mer eller mindre säkra antaganden, dvs. en bedömning av den sannolika inkomstutvecklingen för den skadelidande.

Om en skadelidande, som vid skadetillfället var arbetslös, kunnat räkna med att få ett arbete om han eller hon inte skadats, bör detta kunna beaktas vid bestämningen av ersättningen (jfr Bengtsson och Strömbäck, Skadeståndslagen, En kommentar, 2 uppl., 2006, s. 170). Svårigheterna för en skadelidande att i sådant fall prestera full bevisning om att han eller hon skulle ha sökt och fått arbete med en viss inkomst om skadan inte hade inträffat måste emellertid i många fall vara betydande. Detta leder sammantaget till att en skadelidande, som vid tidpunkten för olyckan var arbetslös, bör få ersättning för en inkomstförlust beräknad utifrån en högre inkomst än den han eller hon hade som arbetslös, om det framstår som sannolikt att han eller hon skulle ha fått denna högre inkomst om skadan inte hade inträffat.

I förevarande fall har, såsom hovrätten har funnit, TK gjort sannolikt att han skulle ha arbetat i Norge under den aktuella tiden, om han inte hade råkat ut för trafikolyckan. Tvist råder inte om inkomstens storlek eller om det skall

ske någon avräkning från beloppet. Överklagandet skall därför lämnas utan bifall.

Vid denna utgång skall Länsförsäkringar ersätta TK för hans rättegångskostnader i Högsta domstolen. Den begärda ersättningen får anses skälig.

I avgörandet har deltagit: justitieråden Johan Munck, Göran Regner,
Ella Nyström, Kerstin Calissendorff och Per Virdesten (referent)
Föredragande revisionssekreterare: Lena Råssjö